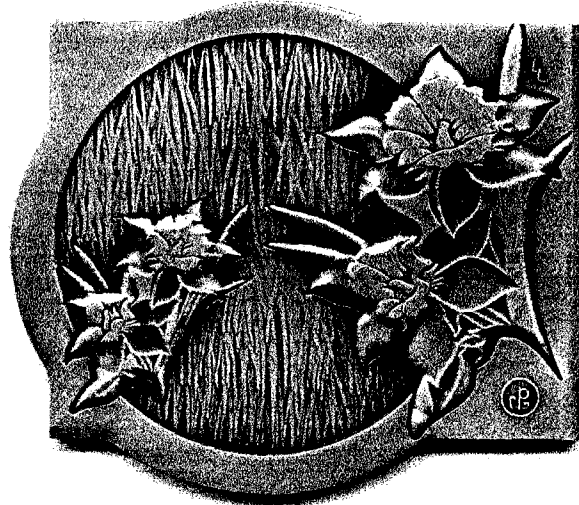
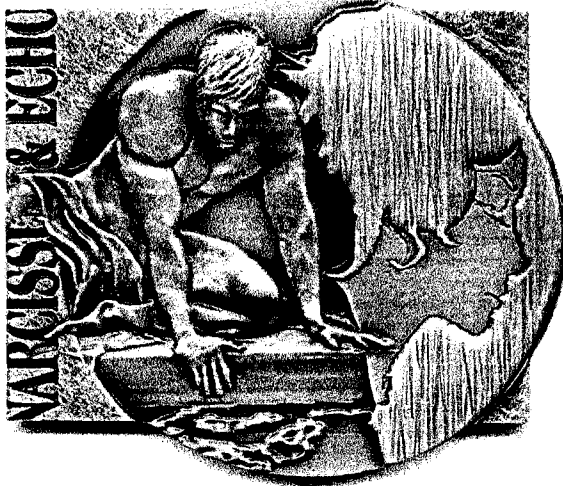


Promotie van de Medaille, vzw.

Jaargift 2003 :

Narcissus en Echo.



Een mythologisch onderwerp : De onmogelijke liefde.

VOORZIJDE: De beeldschone jongeling Narcissus werd verliefd op zijn spiegelbeeld in het water. De nimf Echo vatte een heftige liefde op voor de schone jongeling.

KEERZIJDE: Bloemencompositie. Op de plaats waar Narcissus stierf groeit een bloem die zijn naam draagt.

ONTWERPER: Luc Luycx.

Geboren op 11 april 1958 te Aalst. Verbonden aan de Koninklijke Munt van België en winnaar van de wedstrijd voor de keerzijde van de "EURO".

TECHNISCHE GEGEVENS:

Van een getekend project, met mythologische inspiratie, werd een vergroot model in plexi gegraveerd, met behulp van een 3D computerprogramma en een CNC gestuurde frees. Dit pleximodel werd rechtstreeks in matrijs verkleind op de reductiebank. Dit is een nieuw procedé dat toelaat een getekend project in gemodeleerd relief weer te geven.

- Afmetingen: 83 x74 mm. Met uitgesneden vorm.
- Geslagen in brons met kunstpatine.
- Genummerd van 1 tot 118
- Stempel PM (project R. Duterme) op keerzijde.
- Gerealiseerd en geslagen bij de Koninklijke Munt van België.
- In schuifdoos verpakt.

M.L. Dupont.

Echo en Narcissus

Het verhaal van een onmogelijke liefde.

Dr. STAUTEMAS G.

Narcissus vierde zijn zestiende verjaardag. Hij zag er al volwassen uit, maar in zijn hart was hij nog een echte jongen. Veel mannen en veel meisjes waren op hem verliefd geworden, maar hij wou van de liefde niets weten: jagen was zijn enige passie. Daarom liet hij zich ook door niemand benaderen af aanraken.

Toen hij op een dag op hertenjacht was, zag Echo hem. Echo was een praatgrage nimf die nooit haar mond kon houden als iemand anders sprak, maar ze kon niet uit zichzelf spreken: ze kon alleen maar de laatste woorden herhalen die iemand tot haar gericht had. Dit praatgebrek had ze opgelopen door de woede van Juno. Telkens als de oppergodin vermoedde dat Jupiter haar bedroog (wat meermaals gebeurde), hield Echo haar met opzet aan de praat, zodat de nimfen van onder Jupiter konden wegvlugten. Toen Juno Echo's list doorhad dacht zij: "Als zij denkt dat ze mij voor de zot kan blijven houden, dan moet ze maar eens wat minder praatjes krijgen, en van veel kortere duur!" En ze liet het niet bij dreigen! Van dan af kon Echo alleen maar de laatst gesproken woorden herhalen.

Toen dus Echo de jagende Narcissus had opgemerkt, was ze op slag op hem verliefd geworden. Stilletjes begon ze hem te achtervolgen. Bij iedere stap die ze zette voelde ze haar liefde en haar verlangen groeien... Hoe graag was ze naar hem toegelopen, hoe graag had ze lieve woordjes gesproken, maar haar gebrek belette haar als eerste te spreken. Wel kon ze zijn woorden afwachten om dan te antwoorden maar hoeveel kans had ze dan om haar gevoelens kenbaar te maken?

Narcissus was al ver van zijn gezellen afgedwaald, toen hij achter zich plots iets hoorde. "Is daar iemand?" vroeg hij en Echo antwoordde "Iemand". Hij keek spiedend rond en zei luid "Kom!", en met dat woord riep ook Echo de roepende jongen. Verrast riep hij "Waarom loop je weg?", maar het enige wat hij hoorde waren zijn eigen woorden. Toch gaf hij niet op: misleid door die andere stem zei hij: "Kom hier, we zullen samen..." Daarop had Echo gewacht: ze herhaalde die woorden en kwam uit het struikgewas te voorschijn om haar armen rond de lang begeerde hals te slaan. Narcissus deinsde terug en schreeuwde: "Hou je handen thuis, ik val nog liever dood dan dat jij beschikt over mij!" Echo antwoordde nog wel "Jij beschikt over mij", maar beseftte dat ze brutaal afgewezen werd. Vernederd hield ze zich schuil in de bossen of verborg zich in grotten. Haar liefde nam niet af, integendeel, die groeide nog door de pijn van die afwijzing. Eten kon ze niet meer, slapen kon ze niet meer... Haar huid verschrompelde, haar levenssappen verlieten haar lichaam; wat restte waren beenderen... en haar stem. Haar beenderen veranderden ten slotte in steen. Sindsdien hield ze

zich schuil in de bergen waar niemand haar ooit zag maar waar iedereen haar kon horen: alleen haar stem leeft verder.

Narcissus was weggevlucht van haar, zoals hij ook al weggevlucht was voor verliefde mannen. Een van die afgewezenen smeekte: "Laat ook hij verliefd worden op iemand die hij niet kan krijgen" En Nemesis, de godin van de vergelding, liet die wens in vervulling gaan.

Narcissus kwam bij een meer waar nog nooit een mens of een dier gekomen was. Rondom was er veel groen en het bleef er fris door een nabije bron en door de bomen die het water beschutten tegen de zon. Narcissus, doodmoe van het jagen, vond dit een perfecte plaats om uit te rusten. Toen hij zich voorover boog om te drinken merkte hij plots aan de andere kant van de waterspiegel een ongelooflijke knappe jongeman op, die zich naar hem toe boog. Vol bewondering bekeek Narcissus diens bekoorlijke gestalte, zijn schitterende ogen, zijn wondermooi gelaat, de blos op zijn wangen, zijnivoorkleurige hals... Hij werd razend verliefd op die onbekende jongen die hij nog nooit eerder gezien had. Maar telkens als Narcissus de jongen aan de andere kant van de waterspiegel probeerde aan te raken, verdween die in de rimpels op het water. Als hij die jongen wou kussen, zag hij dat ook de onbekende jongen hem wou kussen: maar nooit kwam het tot een kus... Als Narcissus weende of lachte, van hoop of wanhoop, zag hij die jongen hetzelfde doen. De jongen verscheen dus als hijzelf verscheen, en verdween als hijzelf verdween. Niets kon hem van die plaats weghouden. Hij deed niets anders dan triestig naar zichzelf kijken in het water. Hij was verliefd op zichzelf!!! Vertwijfelt vroeg hij: "Wat moet ik nu doen? Wat ik verlang heb ik al. Dat maakt me zo triestig. Kon ik maar uit mijn lichaam kruipen!" Een vreemde wens: wensen dat datgene, waarnaar je verlangt, er niet meer is. Ziek door zijn verdriet zag hij naar zichzelf. Zijn tranen vielen in het water. Hij riep: "Waar vlucht je heen? Blijf hier! Laat mij niet allen! Al mag ik je niet voelen, laat mij je toch bekijken. Allen zo kan ik mijn zieke passie stillen." In zijn verdriet scheurde hij zijn kleren stuk en sloeg zich met zijn vuisten op de borst. Waar hij sloeg ontstonden rode vlekken met de kleur van appels of druiven. Toen hij zijn wonden zag kon hij het niet langer verdagen. Hij kwijnde weg en werd langzaam opgevreten door iets dat niet bestond. Zijn lichaam was niet gezond of mooi meer. Er was geen kracht meer in wat vroeger zo begeerd werd. Hij was de jongen niet meer waar eens Echo naar verlangde.

Maar Echo zag hem wel en had, ondanks haar woede, medelijden met hem. Telkens als de jongen "Wee mij" riep, antwoordde zij ook "Wee mij", en als hij weende uit liefdesverdriet, deelde ze met hem de pijn. Zijn laatste woorden waren: "Jij bent onbereikbaar!", en toen nog "Vaarwel". En Echo herhaalde als altijd: "Vaarwel". Hij bleef naar zijn spiegelbeeld kijken tot hij zijn ogen sloot om te sterven. Zelfs na zijn dood keek hij naar zijn beeld in het water van de Styx.

Zijn zusters weenden en sneden een haarlok af als offer. Iedereen rouwde om de dood van Narcissus. Nymfen gingen hout sprokkelen voor zijn brandstapel. Maar toen ze terugkeerden, met de armen vol takken, was het lichaam van Narcissus verdwenen. Op de plaats waar het gelegen had, stond een heerlijk geurende bloem met een gele, ietwat naar beneden gerichte kelk. Ze leek op Narcissus, hoe hij met gebogen hoofd in het water had zitten staren...

Een relatiegeschenk.

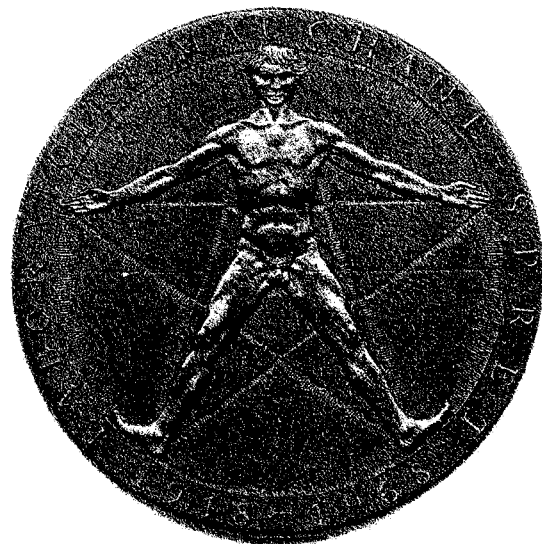
Dr. STAUTEMAS G.

Ter gelegenheid van hun 50 jarig bestaan (1918-1968) liet het farmaceutisch bedrijf Laboratoire MAUCHANT, , (rue de Birague, 14, PARIS IV) een kunstmedaille maken.

De opdracht tot de creatie van de medaille werd toevertrouwd aan **Roger R. BARON**, een franse animalier en medailleur. Geboren in 1907 te Parijs en er gestorven in 1994. Hij was leerling van Paupion en Wlérick en onderwees aan de parijse kunstacademie (richting tekenen) de dierlijke en menselijke anatomie.

Realisatie van de medaille gebeurde in 1967 in de ateliers van de Monnaie de Paris. Ze is in het brons geslagen met een diameter van 81 mm. Het geheel is gepresenteerd in een luxe schrijn, groen fluweel binnenin en groen imitatieleer aan de buitenkant.

Opmerkelijk aan deze medaille is de zeer rijke symboliek waarmee de kunstenaar de boodschap van de opdrachtgever vertolkt. We konden niet aan de verleiding weerstaan een poging tot 'lezing' van deze symboliek te maken.



02NQ

Baron R. / 1967 Mon.de Paris / Dz - Kp - Bo - S - Ae - 81

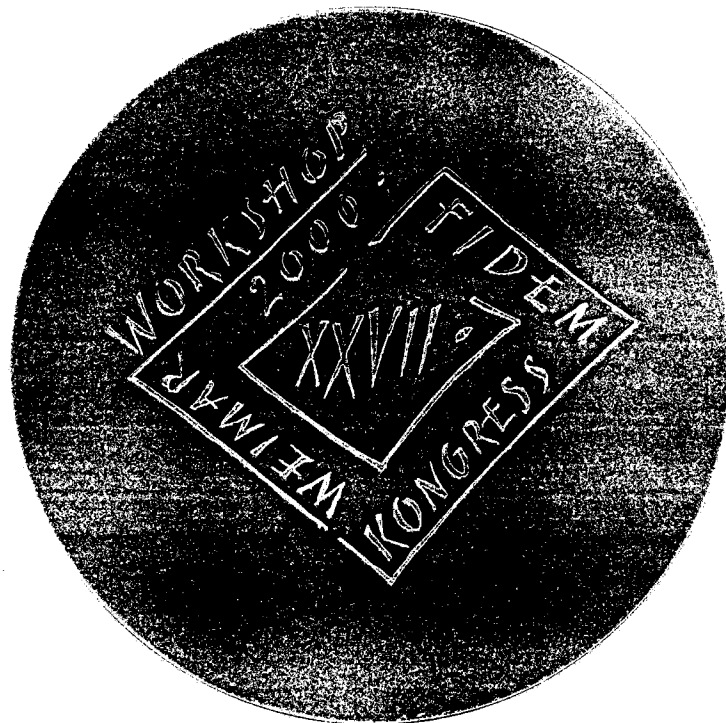
Op de voorzijde onderscheiden we drie groepen van telkens 2 symbolen, die we echter onderling in verband kunnen brengen.

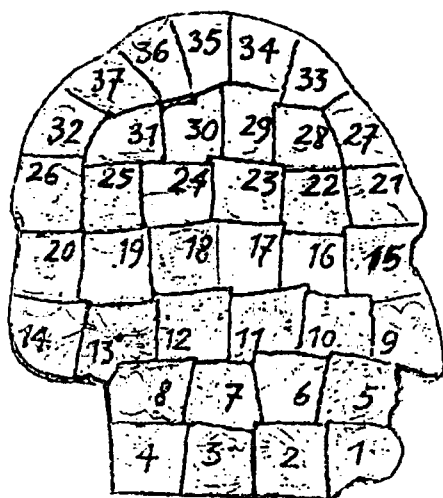
- De schaal waarrond zich een slang slingert (een symboolkoppel) is reeds sinds de oudheid geassocieerd met de farmacie. (De opdrachtgever is een farmaceutisch bedrijf.) Ze zijn de vaste attributen van de godin Hygeia (of Hygieia: schenkster van gezondheid door het hanteren van een matige levensstijl) en van haar zuster Panacea (genezing door medicijnen)
- In het tweede symboolkoppel onderscheiden we een tuitje bloeiende planten enerzijds en anderzijds een gestilleerde destilleerkolf. Dit verwijst m.i. naar de twee pijlers van onze moderne farmacopee : enerzijds de geneesmiddelen direct uit de planten geextraheerd en anderzijds de geneesmiddelen resulterend uit een chemische synthese.
- Het derde symboolkoppel is moeilijker te duiden. De haan is een zeer gekend symbool voor Frankrijk. Het jonge vrouwengezicht in profiel zou, in combinatie met de haan, een moderne versie van 'Marianne' kunnen zijn. Maar een andere lezing kan het vrouwengezicht linken aan de godin Hygiea, (of Panacea) dit in combinatie met het pentagram van de keerzijde en met de schaal waaruit de slang eet. Bij de romeinen versmolten beide godinnen tot de romeinse godin Salus, de godin van het welzijn. Misschien is het vrouwenhoofd in profiel deze godin: de verpersoonlijking van de spreuk: *mens sana in corpore sano*.

De keerzijde toont, naast de identiteit van de opdrachtgever en de gelegenheid waarbij deze medaille werd gemaakt, een mannelijk naakt boven op een pentagram. De punt van het pentagram is hier duidelijk naar boven gericht wat geen twijfel laat bestaan dat we met goede krachten (signum salutatis) te maken hebben. Dit beeld is ook reeds door Leonardo Da Vinci gebruikt als onderwerp van een schilderij. De naakte, afgetrainde, atletische mannenfiguur en het vrouwenhoofd op de voorzijde verwijzen naar het ideaal van de gezonde mens die zijn fysische en psychische, mannelijke en vrouwelijke aard tot één harmonie weet te versmelten.

Samenvattend zou de boodschap die het jubilerend bedrijf via deze penning wil brengen kunnen luiden : door onze producten

(medicamenten van plantaardige oorsprong of gesynthetiseerd, en hygienische voorschriften) brengen we het (franse?) volk dichterbij de beoogde toestand van geestelijk en lichamelijk welzijn.





**Zertifikat
SALVE Goethe
Workshop 2000 Weimar**

MÜNZ-PRÄGSTATT GmbH MÜNCHEN
garantiert die Reinheit des verwendeten
Metalls und die höchstmögliche
Prägequalität.

Ausführung:
Feinsilber 999,9 - Durchmesser 95mm
Rondengewicht ca. 400 Gramm

Kupfer - Durchmesser 95mm

Beide Ausgaben handpatiniert
und fortlaufend am Rand nummeriert

Beteiligte Künstler:

1. Balint Bolygo, England, 2. Abdel-Hamid Hajem, Tunesien, 3. Ger Boonstra, Niederlande, 4. Sakari Kannosto, Finnland, 5. unbekannt, 6. Gennady Pravotorow, Russland, 7. Trine Maria Hoy, Dänemark, 8. Wyacheslaw Popow, Ukraine, 9. Mark Zozúlia, Russland, 10. Paul Hybrechts, Belgien, 11. Sylvia Perle, USA, 12. Felicity Powell, England, 13. Alexej Archipow, Russland, 14. Janet Indick, USA, 15. Carsten Theumer, Deutschland, 16. Jánis Strupulis, Lettland, 17. Ben Indick, USA, 18. Watze van der Wahl, Niederlande, 19. Helmut Zobel, Österreich, 20. Hiro Yoshioka, Japan, 21. Georgi Postnikow, Russland,

22. Aine Ivers, Irland, 23. Pawel Leški, Polen, 24. Alex Serber, Israel, 25. Bernd Göbel, Deutschland, 26. Wittereen, Niederlande, 27. Heinrich Schlüter, Deutschland, 28. Radu Zamfirescu, Rumänien, 29. Bernd Göbel, Deutschland, 30. Aine Ivers, Irland, 31. Denise Peeters, Belgien, 32. Alex Shagin USA, 33. Janis Strupulis, Lettland, 34. Carsten Theumer, Deutschland, 35. Erkki Kannosto, Finnland, 36. Peter Vallach, Slowakei, 37. Vroom, Niederlande.

HENRI LIEBAERT EN DE INHULDIGING VAN HET “BLAUW HUIS”

Huguette Taymans

Henri (Marcel, Hector) Liebaert werd geboren op 29 november 1895 te Deinze als zoon van de industrieel Marcel Liebaert die Oost-Vlaams liberaal provincieraadslid was en tevens een bedrijf had in de textielsector (elastische bandweefsels). Na zijn studies te Gent aan het Koninklijk Atheneum en aan het Hoger Technisch Instituut ging Henri zich verder vervolmaken te Krefeld aan de Königliche Preussische Höhere Schule en te Londen aan de Pittman's School. Bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog gaf hij zich op als vrijwilliger en ging meestrijden aan het IJzerfront. Op 18 augustus 1918 kwam hij terug naar Gent en startte samen met zijn broer en vader aan de wederopbouw van de verwoeste familiebedrijven. In 1920 werd Henri directeur-generaal der établissements Marcel Liebaert.

Henri had het liberalisme van huisuit meegekregen en was dan ook zeer vroeg actief in de politiek. Op 2 april 1939 werd hij volksvertegenwoordiger voor de liberale partij en zou dit blijven tot aan zijn terugtrekking uit de politiek in 1958. Hij zetelde in verscheidene parlementaire commissies en werd zelf minister van economische zaken onder de regering Huysmans, van 3 augustus 1946 tot 20 maart 1947, en van financiën in de kabinetten Eyskens, van 11 augustus 1949 tot 8 juni 1950, en Van Acker van 23 april 1954 tot 26 juni 1958.

In oktober 1952 gaf de toenmalige voorzitter van de liberale partij, Roger Motz, te kennen dat hij om gezondheidsredenen verlangde ontslagen te worden uit deze functie. Op 25 januari 1953 verkoos de Nationale Raad van de Liberale partij, Liebaert als voorzitter.

Ter gelegenheid van zijn aanstelling beloofde Liebaert om in de hoofdstad een actief en aantrekkelijk centrum van liberaal leven in te richten, ondergebracht in geschikte lokalen. Daartoe riep hij op 25 februari 1953 het ere-lidmaatschap van de partij in het leven, dat een sponsoring moest worden voor het nieuwe onderkomen. De keuze viel op een gebouw gelegen in de Napelsstraat waarop nummer 39 de oude lokalen gevestigd waren. Reeds op 30 april 1954 kon men tot de aankoop overgaan en op 27 oktober 1954 werden de plannen door de beheerraad goedgekeurd. Bij zijn aftreden als voorzitter in 1954 had Henri Liebaert reeds het grootste deel van zijn belofte gerealiseerd.

In de loop van september 1955 waren de werken beëindigd en de officiële opening had plaats op vrijdag 13 april 1956.

De inhuldiging viel samen met een besloten congres van de Internationale Liberale beweging dat te Brussel werd gehouden waardoor vele Europese Liberalen bij de opening aanwezig konden zijn waarbij ook de initiatiefnemer van het nieuwe “Blauw Huis”, Henri Liebaert gehuldigd werd. Ook zijn echtgenote deelde in de eer want ze werd “meter” van het nieuwe gebouw.

De beeldhouwer en graveur Marcel Rau, die reeds in 1946 de medaille voor het Eeuwfeest van de Liberale Partij had ontworpen, werd opnieuw aangesproken om de inhuldiging van het gebouw en de drijvende figuur erachter, in metaal te vereeuwigen.

Hij vervaardigde een bronzen medaillon, met de beeltenis van Liebaert, die op het gelijkvloers tussen de twee salons werd ingewerkt en waarvan een reductie gebruikt werd voor de uitgifte van een gedenkpenning geslagen bij de firma Fonson. Deze penning, die slecht enkele weken na de inhuldiging werd uitgegeven, kon besteld worden door storting van 200 frank met vermelding van de taal waarin de penning gewenst was.



Vz. Hoofd van Henri Liebaert naar links met onder de hals, RAU en op een verlaagde boord rondom de medaille, onderaan, • HENRI LIEBAERT •

Kz.1. In het veld, MINISTER / VAN ECONOMISCHE / __ ZAKEN __ / MINISTER / VAN FINANCIEN /
 ◇ ◇ ◇ ◇ ◇ / VOORZITTER / VAN DE / ◇ LIBERALE PARTIJ ◇ / 1953 – 1954 ; rondom bovenaan beginnend links en eindigend rechts van de voorlaatste lijn in het veld, INHULDIGING VAN HET HUIS VAN DE LIBERALE PARTIJ • 13 • IV • 1956

Kz.2. In het veld, MINISTRE / DES AFFAIRES / ECONOMIQUES / MINISTRE / DES FINANCES /
 ◇ ◇ ◇ ◇ ◇ / PRESIDENT / DU PARTI LIBERAL / 1953 – 1954 ; bovenaan en onderaan een verhoogde boord over ongeveer 3 cm waartussen langs de rand links, INAUGURATION DE LA MAISON ; en rechts, DU PARTI LIBERAL • 13 • IV • 1956

Rond – geslagen – op de rand ingeslagen, FONSON

Brons – 70,- à 70,2 mm Ø.

Henri Liebaert was vast medewerker van La Flandre Libérale en Agir en Liberté maar naast zijn functies in dienst van de liberale partij nam hij ook deel aan andere aspecten van de samenleving. Zo was hij voorzitter van de Kamer van Koophandel te Gent en Lid van de Hoge Raad voor het Technisch Onderwijs.

Op vlak van cultuur liet Liebaert zich evenmin onbetuigd. Hij stichtte op 3 oktober 1948 te Gent de nieuwe rederijkerskamer "De Toortsen" samen met enkele kunstenaars, waaronder Jan Anteunis en Robert Freysz. Als patroon werd de heilige Michaël gekozen en als devies "Sursum corda". De Toortsen had drie afdelingen : een voor plastische kunsten, een voor muziek en een voor toneel. De afdeling plastische kunsten stond onder leiding van kunstschilder-restaurateur Paul Aelman. Het

lokaal was gevestigd in Hotel Britannia aan het Sint-Baafsplein waar regelmatig kunstsalons werden georganiseerd.

Henri Liebaert werd door de leden van De Toortsen gehuldigd als Prins. Beeldhouwer Jan Anteunis ontwierp een medaillon met de beeltenis van hun stichter. Doordat de vereniging niet meer bestaat is de huidige locatie van dit stuk niet bekend maar in een privé-verzameling bevindt zich het origineel gipsen ontwerp ervan uit het atelier van de kunstenaar. Het toont de buste van Liebaert naar rechts met als omschrift, • HENRI LIEBAERT PRINS DER REDERYKERSKAMER • DE TOORTSEN • en links onder de buste incuus de naam van de kunstenaar, *Jan Anteunis*



Op 11 november 1958 nam Liebaert officieel ontslag als volksvertegenwoordiger. Willy De Clercq, eerste opvolger op de lijst van het arrondissement Gent-Eeklo, nam deze functie over. Voortaan zou Liebaert zich nog uitsluitend met persoonlijke zaken bezighouden en zich volledig aan zijn bedrijf wijden. Besloten definitief met de politiek te breken, nam hij ook ontslag bij La Flandre Libérale.

In maart 1959 werd hij voor zijn politieke verdiensten onderscheiden met het Groot Kruis van de Orde van de Kroon.

Tijdens een vakantie in Italië overleed Henri Liebaert, ten gevolge van een hartstilstand, te Rome op 7 april 1977.

BIBLOGRAFIE

M. BOTS & L. PAREYN, *Bibliografie van de geschiedenis van het Belgisch Liberalisme, Beknopte bibliografie van liberale prominenten 1830 – 1990*, Gent, 1992, blz. 112.

J. LIPPENS & A. VAN KEYMEULEN, *De Medaille in België van 1951 tot 1976*, Brussel, 1980, nr. 167.

H. TAYMANS, *Het numismatisch oeuvre van Jan Anteunis*, verhandeling voor de tweejaarlijkse numismatische wedstrijd ingericht door Numismatica Brugge en Het Vrije, Gent, 2003.

L. VANDAMME & D. BERNIER, *Marcel Rau, graveur van Leopold III*, in het Jaarboek van het Europees Genootschap voor Munt- en Penningkunde 1998, nr. 66, blz. 97 & 156.

S. VANSTEENKISTE, *Henri Liebaert, Biografie*, niet uitgegeven verhandeling voor de 2^{de} kandidatuur Staats- en Sociale Wetenschappen, Politieke richting, aan de Rijsuniversiteit te Gent schooljaar 1984-1985.

--- , *Inauguration de la nouvelle maison du Parti Libérale*, in La Flandre Libérale, 15 april 1956.

--- , *Gedenkpenning H. LIEBAERT*, in Het Volksbelang, 28 april 1956.



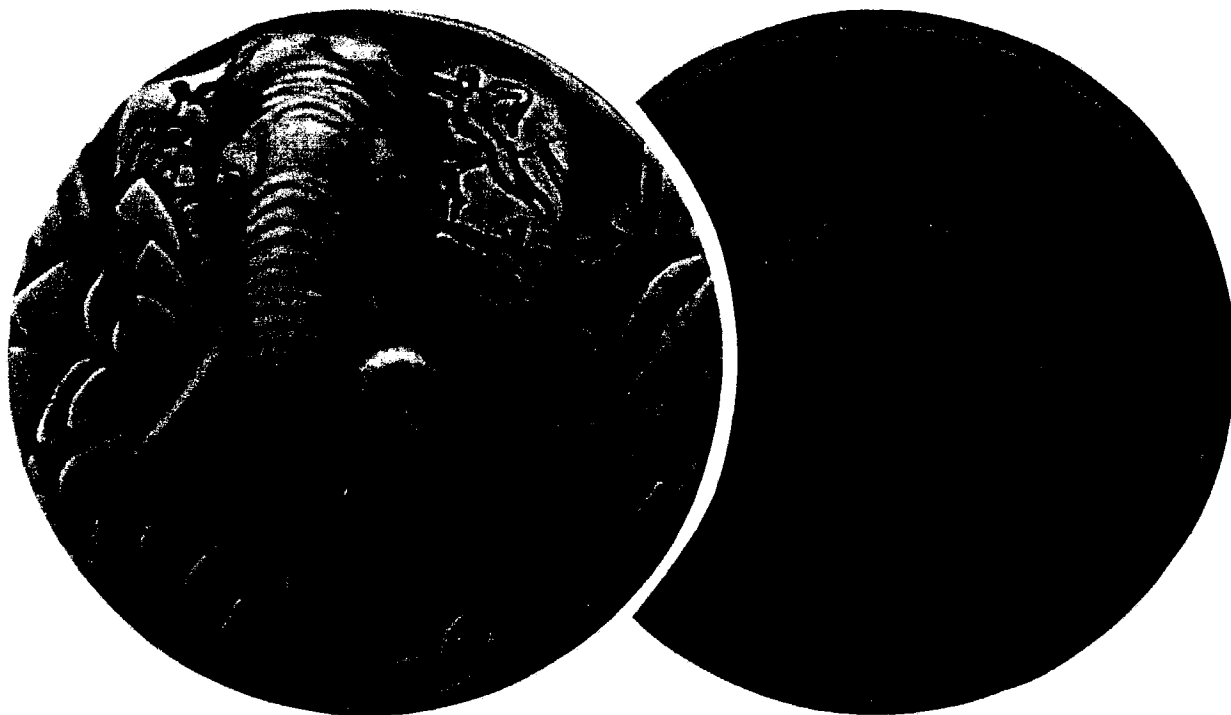
MARKS OF HONOUR AWARDS
MEDALS ART MEDALS

MEDAL MAUQUOY
COMPANY

Industrieweg 12 . B-2280 Grobbendonk . België
Tel +32 (0)14 50 79 10 . Fax +32 (0)14 51 78 81
www.mauquoy.com . E-mail medal@mauquoy.com

PRESSE-PAPIER / KALENDER 2004

Deze prachtige medaille met een diameter van 95 mm kan men bestellen bij : MONUMUNT BELGIUM , Industrieweg 12 , 2280 Grobbendonk , Tf : 014 / 50.79.10 Fax : 015 / 51.78.81 voor de prijs van 99,- EURO , exemplaar in brons en 495,- EURO , exemplaar in zilver .



Hierbij een woordje uitleg van de ontwerper Jan Keüstermans zelf , over de tekening op de medaille :

« De olifant stamt reeds lang voor de wording van de mens en beschouwd als een van de weinige resten van de grote dieren . Zoals de mammoet wordt voorgesteld behaard en bejaagd tijdens de wording van ons humaan samen horen kunnen wij ervan uitgaan dat de huidige olifant in zijn oertijd ook door de mens werd belaagd .

Gesteld in de problematiek van zijn actueel voortbestaan en de toatale fauna dacht ik eraan om dit als globaal thema aan te grijpen en te stellen in zijn historiek : nl. zijn enige waarachtige vijand is de mens , daarom dat ik de figuurtjes op en rond zijn oren heb geplaatst . Deze figuurtjes heb ik genomen uit de oeroude rotsschilderingen van het Tassili-gebergte * wat vroeger nog savanna was en bevolkt ook met olifanten . »

* Gebergte in Algerije , in de Sahara , noord-oost van de Hoggar met rotsschilderingen en tekeningen uit de VIe-IIIe eeuw v.C .